

**Երևանի սուրբ Մատուռականին
Սլովո Սլովյան-100**

Դայաստանի մայր քուի հիմնադիր դասախոսներ, մեծանուն գիտնականներ Մանուկ Աթոռյանի, Արսեն Տերտերյանի, Դաշյա Աճառյանի, Գրիգոր Ղափանցյանի, Զարել Եսայանի եւ այլ անվանի մարդկանց առաջին ըջանավարտներից էր Մկրտիչ Մկրտյանը՝ տաղանդավոր գրականագետ ու մանկավարժ, բանասիրական ֆակուլտետի երկարամյա դեկան, ԳԱԱ թղթակից անդամ, բացառիկ նրբաճաւակ զեղագետ ու ուսուցչապետ, հնչողիս Երան բնութագրեց ԵՊՀ բանասիրական ֆակուլտետի ներկայիս դեկան Արծորուն Ավագյանը: Եթեկ ֆակուլտետի դասիին սկսվեց երկօրյա գիտական նոտացքան՝ նվիրված Ուրիշի Ուրիանին՝ 100-ամա հոբեսանին:

Երանց վեռապրեցնել։ Նա ոչ թե զբաղվում
է գրականության դասմության մի շրջանով,
այլ սկզբից մինչեւ մեր օրերը, հրաշալի գիտեր
նաեւ համաշխարհային գրականություն եւ
մշակութ»:

Ուսուցչի նրա դերը գեղագիտական ճառական սերմանելը, ուսանողի միտքն ու հայացը կրթելն է եղել։ Դեկան Արերում Ավագյանի եպիսոպեկուն Մ. Մայշասյանի բացման խոսին հետեւեցին գրականագետներ ՍամՎել Մու-

րայանի, ԺԵՆՅԱ Ջալանթաղյանի եւ Վազգեն Սաֆարյանի գրավոր ելույթները՝ համարա տասխանաբար՝ «Մարդ, ուսուցիչը, գրակա նագետը», «Արտեն Տերեյան» Ակրիչ Ակրյան մերողական առնչություններ» եւ «Մ. Ակրյա նը՝ հայ իին եւ միջնադարյան գրականության տեսաբան» թեմաներով։ Դրանցից յուրաքան ցոյսը արժեթավոր եւ խորազնին վերլուծություննե լին Մ. Ակրյանի թ՛ մարդկային նկարագրի թե գիտական գործունեության վեռաբերյալ։ Վ Սաֆարյանը նկատեց, որ նու հմայք շատ ա վելի ակնհայտ էր լսարանում։ Ինս ցավում են որ համալսարանական տարիներիս բախս չե նունեցել աշակերտելու նրան։ ԺԵՆՅԱ Ջալան թարյանի ամփոփ ու տարրունակ, հսակ վերլուծությունը Ակրյանի գրականագիտական մեթոդի ու սկզբունքների մասին ափսոսանը՝ այդ զգացումիս հաստատումն էր։ Գրողի ստեղծագործությունը մեկ ընդիհանուր գեղագիտա կան համակարգի մեջ դիտարկելու մկրյանա կան մեթոդը բացառիկ արժեթավոր էր դարձնում ուսումնասիրության համարես գիտա կան վերլուծությունը։ Չաս կարեւոր էր նաև գրողի աշխարհայացի եւ դավանած գեղա գիտության մկրյանական զուգարրում-միավ ցումը։ Գրականագիտական իր դիտարկումն ը, հոգեբանական նոտեցումները, գրական տեսքների համեմատական վերլուծումները, հս իին ու միջնադարյան գրականության, հա կական վերածննդի, մասնավորապես նար կացիագիտության մեջ բերած նորությունները բազմավաստակ գիտնականի ու հմուտ մա կավարժի նու կերպարը դարձնուած են իիւե

Օպալը նորմեթիք հեռ շենքուց մեջ

Գրավոր ելութերից հետ ցերեկովը մտերմիկ վերհուժի բնույթ կրեց: Մ. Մկրյանի մասին իրենց ուսանողական վերհուժն արեցին գրականության ինստիտուտի տնօրեն Ազատ Եղիազարյանը, Լոնդոնից բանաստեղծ Մանվել Աղամյանը, լեզվաբան Սերգեյ Գալստյանը եւ նրա քարեկան, ակադեմիկոս Վլադիմիր Բարխուտյանը-գեղեցիկ, ուսանողական կյանքի հումորախառն դատմություններ: Սերգեյ Գալստյանը դատմում էր, որ զյուտի դդրոցն ավարտելով՝ հայտնվուած է համալսարանում ու լսարանում տեսնելով իրենց դդրոցական դասագրի հեղինակին՝ զարմացած է մնում, հիանում ու մտնով չի էլ անցնուած, որ 17 տարի հետ դիմի իր ամենաերկարակյաց տեղակալը լիներ: «Եթե ծիրանին ծաղկում էր, Մկրյանը մի սովորություն ուներ. գնուած էր Արգավանդի խճուղու վրայի խորտկարան, կարմիր գինի եր դատվիրում՝ ամենաէժանը, բաժակը դահում ծաղկած ծիրանի ծառի տակ, որ թերթիկները կաթեն գինու մեջ, եթե դրանի չէին ընկնում, մեկին խնդրում էր, որ ճյուղը քափ տա: Դեռ էլ իր ընկերներից մեկին հորդորում էր, որ «Դարձի» իր սիրած հաւզան արտասանի: Դրանից հետ ասում էր՝ կյանքն մեկ տարով էլ առահոնմեթա...»:

Մկրտիչ Մկրյանի 100-ամյակին նվիրված գիտաժողովը կաշումակվի նաեւ այսօր, բանախրական ֆակուլտետի հայոց լեզվի եւ գրականութեան ամսերուներում:

ՄԵԼԻՆ-ՅԱ ԲՐԴԻՑԻՐ.

Ինչպես են ծնվում լեզենդներն ու առասպելները

Գործող հրաբխի եւ ճշմարիտ ար-
վեստագետի միջեւ ննանություն եւ
ընդհանուրություն փնտելը բնական է.
Առաջին արարման վիճակում, հա-
րաւեւ դրդուամների ու որոնուամների
մեջ, ինչնարահայքման յուրահա-
տուկ ձեւեր գտնելու ճանապարհին
կուտակուամներն ու ոգեցնչուամը
մարմնավորելու, կտավին կամ էկրա-
նին, խարին կամ թեմին հանձնելու
անրոնազրոս ու խենք ձգտում սա է
արվեստի մարդը, որ ծառայում է մեծ
նոյատակների: Պարզաբան ար-
վեստն արարել կարող է միայն ըն-
դրյալ:

Մինչ մեր գրույցը, թերթում եմ «Ոսկե ծիրան» երեանյան 4-րդ միջազգային փառատիկի կատալոգը. չեմ բացառում, որ յուրաքանչյուր հրատարակչական օրինակ՝ գիր թե թերթ, գրիպկ թե բառարան, կարող է ունենալ Վրիդակներ, սակայն այս դարագայում Վրիդակներն ու սխաները զավեցի են հասնում, դառնում դարձադես արսուրի թատրոն, եթե հաւաքի առնեն, որ դանի թարգմանական անփութության կամ չինացության արդյունք են: Եզ այսուս, «ՉԱՅԿԱԿԱՆ ԴԱՍՏԱԿԵՐ» մրցույթի մյուսի նախագահ Վկիթեն Չալյրանյանի կենսագրականում կարդում ենք. *he was awarded the Anahit Lifetime achievement award,որը թարգմանվել է «Երան ընորհվել է Անահիտ մրցանակը համաշխարհային կինոյում վաստակի համար», մինչդեռ իրականում անգերենից թարգմանաբար միտք հետևյալն է «Նաստացել է «Անահիտ» մրցանակ կյանքում նվաճումների համար» (իսկ իրական ծեսակերպմանը՝ հայ կինոյում մեծ ավանդ ներդնելու համար), կամ *star* իմաստը բառացիութեն եւ հաղմելորեն զուգադրվել է «աստղի» հետ՝ «կինոդերասան» իմաստի փոխարեն: Դեռ էլ հոլորտանում ենք, թե թարգմանչաց տն միայն մենք ունենք: Դղարտանալ դեմք է, երբ կարդանանք մեր նախնիների լավագույն ավանդություներն արժանավայել շարունակել: Իսկ մենք շարունակենք ներկայացնել մնացյալը: Նույն կենսագրականը աղյարարում է. «Նա եկարահանել է 50 ֆիլմ», սուր այսն իսկովն կն-*

A black and white photograph of a man with a beard and mustache, wearing a light-colored cap and sunglasses. He is smiling and appears to be outdoors, possibly at a campsite or in a rugged area, as there are tents and mountains visible in the background.

րակումներ՝ դիֆերամբներ, հիացական անկեղծ կարծիքներ ու դրանց կողմին անանուն ու վախճակոս դասկվիլներ (քանզի միայն խղճուկ վախճոսն է թիկունից հարվածում ու բանվում), տղավորություն է ստեղծվում, թե Վերջիններիս հեղինակները ոչ ծննդյան վկայական են սացել ու անձնագիր: Պատունական մասովի մեկ իրադարակում էլ, մկրատելով ու Վերադասավորելու մասին, «Երմուխու» սցենարը կադրեց «Սիրիլլա» Վեռի եկրանավորման հետ, որն իրականությանը չի համապատասխանում: Բրեխտը մի առիթով ասել է. «Ավեստի ընկալումը միայն այն ժամանակ կարող է իսկական հաճույք դասձառել, եթև գոյությունի ընկալման արվեստ»: Ըստ նելով լրագրողի աշխատանքանորությունը՝ այնուամենայնի խորհուրդ եմ տալիս զգուշություն Վերաբերվել քառերին եւ նրանք կատարելու հարցադրումներուն:

Բազմաթիվ հարցերից հիշատակեմ մեկը. լրագրողներից մեկը դիմում է ինձ swororինակ հարցով՝ «Դուք ձեզ ասե՞տ տեղ ե՞նք, որ ասե՞տ դեր ե՞ն խաղում», ակամայից հիշում ես դուքսի խոսիցը՝ «Մի սկիբ հիմար հարցեր, որ չստանամ հիմար դատասխաններ»:

Պատմում է կինոթեմադրիչ Վիգեն Չալյանյանը:

Ին այն հարցին,թե ինչ ընթաց կան հանգուցալութոյ ունի «դիվանքառում» հասած «Զբուհու» ուստա կան գործը, նա դաշտասխանեց.

- Խնդրում եմ ճիշտ հասկացել
խոսքը միայն իմ անձին չի վերա-
բերում եթե ֆիլմը դատը շահի-
ութեմն կշահի մտավորականի ար-
ժանադարավորությունը, իսկ եթե
տանուզ տա, եւս մեկ անգամ կա-
դացուցվի, որ ցանկացած ուսնա-
գություն ստեղծագործող արվես-
տագետի հանդեպ մնում է անդա-
սիծ, Աման նախադեմեր եղել են

ինչը մեզանուա նորմ է դարձել «Իրավունք» թերի ծոյտված հոդվածագրի հիստերիկ Վիրավորանն ները ուղղված էին ոչ միայն իւայլ նաև ֆիլմի ամբողջ ստեղծագործական կազմի եւ հանդիսաւ ժամանելին:

Այս տարի «Զբուհին» ներկայացվել է ՀՀ Պետական մշցանակի հիմքուն նաև ամերիկյան կինոսկադեմիայի ամենամյա «Օսկար» մշցանակաբաշխությանը։ Ինձ իրեւ խղաթացու եւ լրագրողի, իւստիրում է, թե Պետական մշցանակի համար ինչու են միաժամանակ մշցում ժանրային առումով միազգամայն տարբեր «Խաչայիններ» թատրոնական ներկայացում, փառական պատմություն է առաջարկվում։

SIMULATIONS RESULTS

լիցի, օսար լեզվի իմա-
ցադրական փորձ չէ սա-
հնակի կողմից, կամ էլ
իմբնակոչ միտում:
մտահոգիչ է, որ հա-
կությունից ու անդա-
կությունից խախտվուա-
կան կադերի ու քար-
սնակությունը, նահան-
ջ, ծնվուա են քամբա-
խոսություն: Ու արվես-
տործով հանգիս գրադ-
արեն քանի ժամանակը
ի փուչ ու սին խոսակ-
ի վրա: Այնուամենայ-
ող հրաբխի ֆենոմենը
ուն է:

